

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla Štěpána Výborného v právní věci

žalobce: **J. J.**
bytem ...
zastoupen společností Auditorská a daňová kancelář s.r.o., IČ:
64939090
sídlem Husitská 344/63, Praha 3

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Štěpánská 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. 1557918/17/2003-51523-104849,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. 1557918/17/2003-51523-104849. Žalobce namítl, že nemá povinnost hradit tam uvedené nedoplatky daně z nemovitostí za zdaňovací období 1996 až 1998, protože povinnost je uhradit přešla podle § 13 b odst. 2 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění platném do 31. 12. 2000 na kupující, protože nemovité věci v roce 2000 prodal. Dle žalobce daňové nedoplatky přešly z prodávajícího na nabyvatele nemovité věci již okamžikem nabytí právních účinků vkladu a nikoliv až 1. lednem následujícího zdaňovacího období, kdy mu teprve vznikla povinnost uhradit případný daňový nedoplatek. V roce 2000 platil a byl účinný § 13 b zákona o dani z nemovitých věcí, a proto nedoplatky řádně přešly na kupujícího, žalobce neměl povinnost je uhradit. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 2 Afs 28/2005.
2. Z vyjádření žalovaného ze dne 5. 6. 2017 vyplývá, že na základě žádosti žalobce vydal správce daně potvrzení o stavu osobního daňového účtu, a to dne 12. 1. 2017. Proti tomuto potvrzení podal žalobce námitky, ve kterých mimo jiné namítal zánik některých nedoplateků z důvodu prekluze práva nedoplatky vybrat a vymáhat. Konkrétně se jednalo o nedoplatek na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období 1996 ve výši 5 334,90 Kč a o nedoplatky na dani z převodu nemovitostí ve výši 3 107 425 Kč a 262 466,80 Kč. Z důvodu prekluze došlo u některých daní ke změně potvrzení. K otázce nedoplatku daně z nemovitých věcí žalovaný uvedl, že dle jeho názoru, dojde-li v průběhu zdaňovacího období ke změně vlastnických nebo jiných práv k nemovitostem, přechází povinnost uhradit případný daňový nedoplatek počínaje 1. lednem následujícího zdaňovacího období na nové poplatníky s výjimkou případu, kdy jsou nemovitosti předány na základě zvláštního předpisu. Ustanovení §13 b zákona o dani z nemovitostí nečinilo ohledně nabytí nemovitých věcí v průběhu konkursu žádný rozdíl. Předmětné ustanovení bylo ze zákona o dani z nemovitostí vypuštěno novelou – zákonem č. 65/2000 Sb., kterým se mění zákon o dani z nemovitostí, jež nabyla účinnosti dne 1. 1. 2001. Novela neměla přechodné ustanovení, proto nedoplatek na nového vlastníka nemovitých věcí po 1. 1. 2001 nepřecházel.
3. Ze správního spisu zjistil soud následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti.
4. Dne 12. 1. 2017 vydal správce daně na žádost žalobce pod č. j. 8807730/16/2003-51523-104849 potvrzení o stavu osobního daňového účtu, v němž uvedl, že nedoplatek na dani z nemovitých věcí činil 359 701, 90 Kč a nedoplatek na dani z převodu nemovitostí činil 3 369 891, 80 Kč (za zdaňovací období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2000). Proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu namítl žalobce, že nedoplatky zanikly prekluzí podle § 160 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád). Napadeným rozhodnutím žalovaný námitce žalobce částečně vyhověl a potvrzení o stavu osobního účtu změnil tak, že nově nedoplatek na dani z nemovitých věcí činil 106 879,90 Kč (zda zdaňovací období 1. 1. 1996 až 31. 12. 1998) a daň z převodu nemovitostí 0 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k nedoplatku na dani

z nemovitých věcí uvedl, že podle § 264 odst. 5 daňového řádu se počítá prekluzivní lhůta [podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen zákon o správě daní a poplatků) promlčení] u předmětných nedoplatků na dani z nemovitostí podle § 70 zákona o správě daní a poplatků (včetně počátku promlčecí lhůty). V daném případě započal běh promlčecí lhůty za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, a to 1. 1. 1997 s tím, že k prekluzi práva daň vybrat a vymáhat nedošlo, neboť byly učiněny úkony přerušující nebo stavějící prekluzivní lhůtu, a to: 1. přihláška do konkursního řízení č. j. 168746/98/010940/3278 doručená Krajskému obchodnímu soudu v Praze dne 4. 8. 1998 (stavění lhůty), 2. výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě č. j. 4457/07/010941/4342 ze dne 4. 1. 2007 (přerušování lhůty), 3. exekuční příkaz na mzdu č. j. 239875/09/010941108618 ze dne 17. 6. 2009 (přerušování lhůty), 4. prekluzivní lhůta daň vybrat a vymáhat se stavěla i po dobu soudního řízení vedeném ohledně exekučního příkazu na mzdu č. j. 239875/09/010941108618 ze dne 17. 6. 2009, 5. Rozhodnutím o zřízení zástavního práva k podílu v korporaci č. j. 5472390/16/2010-80542-109458 ze dne 7. 7. 2016 došlo k prodloužení lhůty ve smyslu § 160 odst. 6 daňového řádu.

5. Při jednání zástupce žalobce zopakoval důvody vymezené v žalobě s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí.
6. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podle § 3 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí poplatníkem daně z pozemků je vlastník pozemků. U pozemků ve vlastnictví České republiky (dále jen „stát“) je poplatníkem daně právnická osoba, která k nim má právo hospodaření nebo které bylo zřízeno právo trvalého užívání.
8. Podle § 8 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí poplatníkem daně je vlastník stavby; jde-li o stavbu ve správě Pozemkového fondu České republiky nebo Správy státních hmotných rezerv nebo stavbu převedenou na Fond národního majetku České republiky, která je pronajata, je jím nájemce. Má-li právnická osoba ke stavbě právo hospodaření nebo trvalého užívání, je poplatníkem daně nositele tohoto práva.
9. Podle § 13 b zákona o dani z nemovitých věcí, účinného do 31. 12. 2000 daň z nemovitosti se vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována (odstavec 1). Dojde-li v průběhu zdaňovacího období ke změně vlastnických nebo jiných práv k nemovitostem, přechází povinnost uhradit případný daňový nedoplatek počínaje 1. lednem následujícího zdaňovacího období na nové poplatníky s výjimkou případů, kdy jsou nemovitosti předány na základě zvláštního předpisu. V územním obvodu jednoho správce daně se daňový nedoplatek k těmto nemovitostem zjistí z poměru, v jakém se podílí daň připadající na tyto nemovitosti na celkové daňové povinnosti původního poplatníka. Za období od změny vlastnických nebo jiných práv k nemovitostem do 1. ledna následujícího zdaňovacího období nový nabyvatel za daňový nedoplatek ručí (odstavec 2).

10. Zákonem č. 65/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 338/1992 Sb., který nabyt účinnosti dnem 1. 1. 2001 došlo ke zrušení § 13 b odstavec 2 a k označení odstavce 1. Přechodné ustanovení k rušenému § 13 b odst. 2 novela (zákon č. 65/2000 Sb.) neobsahovala. Nově, to je s účinností od 1. 1. 2001, ustanovení § 13 b zákona o dani z nemovitých věcí stanovilo, že daň z nemovitosti se vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 65/2000 Sb.: „...*Znění § 13 b odst. 2 se vypouští z důvodu přechodu vybírání a vymáhání daně z nemovitostí do stejného režimu s ostatními daněmi podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, tak, aby v případě neplnění daňové povinnosti byl daňovými nedoplatky zatížen ten daňový dlužník, který je zapříčinil.* ...“.
11. Vzhledem ke shora uvedené změně v právní úpravě a vzhledem k neexistenci přechodných ustanovení v zákoně č. 65/2000 Sb. je třeba dle názoru soudu vycházet z toho, že od 1. 1. 2001 se žalobce již nemohl dovolávat bývalé právní úpravy, podle které by na společnosti, které nemovitosti nabyly v roce 2000, dnem 1. 1. 2001 přešla povinnost uhradit nedoplatek na této dani. Nelze nepřihlídnout k tomu, že se jednalo o nedoplatky za zdaňovací období 1996 až 1998, tedy za období, která předcházela roku 2000, v jehož průběhu došlo ke změně vlastnických vztahů.
12. Žalobce odkazoval na podporu své argumentace na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 2 Afs 28/2005 – 55. Je pravda, že se Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zabýval interpretací § 13 a § 13 b zákona o dani z nemovitých věcí, avšak skutkové okolnosti uváděné v odkazovaném rozsudku jsou poněkud odlišné od skutkových okolností ve zde posuzovaném případě. V případě uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu šlo o situaci, kdy stěžovateli byla v roce 1999 vyměřena finančním úřadem daň z nemovitosti za nemovitosti, které byly v roce 1998 dvakrát předmětem převodu vlastnického práva, tj. stěžovatel byl v daném případě třetím vlastníkem (vlastnické právo na něj přešlo v prosinci roku 1998), přičemž druhý vlastník, na něhož byly nemovitosti převedeny v březnu a červenci 1998, daň z nemovitosti neplatil; správce daně pak v roce 1999 s odkazem na § 13 b odst. 2 zákona o dani z nemovitosti daň vymáhal nedoplatky daně za roky 1996, 1997 a 1998 pouze na stěžovateli, proti čemuž se tento bránil i soudní cestou, a to nejdříve u krajského, posléze u Nejvyššího správního soudu. Jedná se tedy o jiná zdaňovací období. Lze však vyjít z názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku, že *podle zákona z vlastnictví nemovitosti přímo vyplývá vznik hmotněprávní daňové povinnosti, zatímco citovaná ustanovení § 13 a § 13 b tohoto zákona upravují toliko vymezení zdaňovacího období a způsob vyměření daně.* Tato otázka však pro posouzení dané věci není rozhodná. Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí je právně významný dopad provedené novelizace, když od 1. 1. 2001 již ustanovení § 13 b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí bylo zrušeno. Rovněž v rozsudcích Nejvyššího správního soudu vyjmenované zástupcem žalobce při jednání (2 Afs 121/2005, 2 Afs 192/2005 a 7 Afs 351/2018) je řešena problematika § 13 a § 13 b v souvislosti s případy odlišnými od této žaloby.
13. Ze skutkových zjištění ve zde přezkoumávaném případě vyplývá, že žalobce nemovitosti, k nimž se vztahoval nedoplatek na dani z nemovitých věcí, prodal v roce 2000. Z § 13 b odst. 2 zákona o dani z nemovitých věcí účinného do dne 31. 12. 2000 vyplývalo, že povinnost uhradit případný daňový nedoplatek měla přejít počínaje dnem 1. 1. 2001 na nové poplatníky. Tato povinnost, uhradit nedoplatek na dani z nemovitosti v tomto konkrétním případě na nové nabyvatele přejít již nemohla. Povinnost uhradit případný

daňový nedoplatek podle § 13 b odst. 2 zákona o dani z nemovitostí naposledy přešla na nového vlastníka ke dni 1. 1. 2000. Hmotněprávní daňová povinnost k placení daně z nemovitosti v daném případě svědčila žalobci, přičemž procesně právně tato povinnost na nového vlastníka již nepřešla v důsledku změny příslušné legislativy. Ustanovení § 13 b zákona o dani z nemovitých věcí nelze totiž interpretovat odtrženě od ustanovení souvisejících ustanovení § 3 odst. 1 a § 8 odst. 1 stejného zákona. Názor žalobce, že nedoplatek na dani přešel na kupujícího okamžikem právního účinku vkladu, nemá oporu v tehdy platné právní úpravě. Povinnost kupujícího zaplatit případný nedoplatek vznikla vždy až od prvního ledna roku následujícího po převodu vlastnického práva.

14. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. května 2020

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

